

Sygn. akt II CSK 765/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku [...] Bank [...] Spółki Akcyjnej w W.
przy uczestnictwie M. B., G. K., A. M., R. J., K. O., M. O., Skarbu Państwa -
Prezydenta Miasta P.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 23 października 2012 r., sygn. akt XV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek G. K. o przyznanie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398 § 1 k.p.c.).

Instytucja przysądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżąca odwołała się do zaistnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 121 pkt 4 k.c. w zw. z art. 175 k.c. w zakresie interpretacji pojęcia siły wyższej, art. 172 § 1 k.c. w zakresie interpretacji przesłanek i okresu zasiedzenia i art. 278 § 1 k.p.c. w zakresie interpretacji pojęcia wiadomości specjalnych i faktów historycznych - niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne

do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.).

Niewątpliwie w razie prawidłowego zastosowania przez Sąd Okręgowy w P. art. 121 pkt 4 k.c. w zw. z art. 175 k.c., pozostałe kwestie nie były niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy. Natomiast problemem zawieszenia biegu zasiedzenia w sprawie zajmował się już Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 września 2011 r., II CSK 657/10. Na gruncie tych samych ustaleń faktycznych (w obecnie zaskarżonym orzeczeniu rozbudowanych o fakty odnoszące się do M. B.) wyraził pogląd, że Sąd Okręgowy nie stosując art. 121 pkt 4 k.c. w zw. z art. 175 k.c. naruszył to unormowanie.

Podniósł, że nieruchomość była kupiona przez E. B. za pieniądze Związku [...], który był do 1989 r. organizacją nielegalną. Jednoznacznie stwierdził, że traktowanie [...] i ich wspólnoty jako zagrożenia ustroju socjalistycznego, akty represji wobec nich, nielegalność związku, są faktami historycznymi i powinny być uwzględniane przy stosowaniu prawa materialnego. Pominięcie przy ocenie biegu zasiedzenia faktów historycznych prowadzi do stwierdzenia, że doszło do naruszenia prawa materialnego. „Stwierdzenie wystąpienia tych faktów wymagało przyporządkowania ich hipotezie normy ujętej w art. 121 pkt 4 k.c....”

Tym poglądem prawnym na obecnym etapie postępowania Sąd Najwyższy jest związany (art 398²⁰ k.p.c.). Wskazane w skardze orzeczenia nie świadczą o rozbieżności judykatury, albowiem dotyczą zgoła odmiennych stanów faktycznych.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.)

[aw]